

Espanya confia en el PSOE i renega del tripartit de dretes

Només Pedro Sánchez pot ser president, mentre que el PP es desploma i Ciutadans pot entrar numèricament en la geometria de pactes

Pedro Sánchez, celebrant la victòria amb el se equip a Ferraz | ACN

Als comicis del 2015, unes ampolles de sidra es van quedar sense obrir a la seu de Ferraz. Quatre anys després, hi ha hagut brindis amb cava a la seu del PSOE. "Hi ha derrotes parlamentàries que són victòries socials", va assegurar Pedro Sánchez el dia en què va prémer el botó electoral. I la realitat de les urnes li ha donat la raó. El líder del PSOE ha complert la seva gran assignatura pendent: guanyar unes eleccions i trencar el malefici d'onze anys sense un triomf dels socialistes, que s'han imposat a totes les autonomies menys a Catalunya i a Euskadi. Aquest 28-A, Espanya s'ha entregat a l'au fènix de Ferraz, guanyador indiscutible amb 123 diputats, i ha donat un cop de porta a les tres dretes, que han fracassat en l'intent d'assalt a la Moncloa.

La patacada del PP de Pablo Casado, amb 65 diputats, és antològica (<https://www.naciodigital.cat/noticia/178469/patacada/pp/beneficia/rivera/frega/sorpasso>), només Ciutadans amb 57 representants està en condicions d'entrar en la geometria de pactes i Vox irromp al Congrés amb 24 diputats només amb capacitat per fer soroll. Un dilema important sí que s'emporta el president al matalàs de la Moncloa: o pactar amb Albert Rivera, amb qui sí que suma majoria absoluta, o amb els 35 representants de Podem, els 6 PNB i els 15 d'ERC (<https://www.naciodigital.cat/noticia/178584/sanchez/triar/rivera/independentisme>), amb totes les dificultats que això implica. Durant la campanya, entre bambolines els socialistes han arribat a dir que preferirien una repetició electoral abans que haver d'incloure independentistes en l'acord.

Els grans feus del PP es tenyeixen de vermell

Es dona per fet que el ball de negociacions, però, no es mourà seriosament fins passades les eleccions municipals, europees i autonòmiques del 26 de maig. L'entorn del president prefereix una aliança d'esquerres. També la militància, que en plena celebració a Ferraz ha parlat clar: "Amb Rivera, no". "Ha quedat clar", ha respost Sánchez, que no ha tancat la porta a cap de les opcions malgrat que sí que ha deixat entreveure que la seva aposta és un govern d'esquerres. Però el posicionament no és unànime dins del partit i els poders econòmics ja fa setmanes que han encimbellat l'aliança de PSOE i Cs per garantir l'estabilitat i és previsible que pressionin en aquest sentit.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=XgpEKAHEY4oc>

Sigui com sigui, la de Sánchez és més que una resistència. Només ell pot ser president perquè el PP s'ha quedat pràcticament amb la meitat de la representació que tenen els socialistes. Queda clar que plantejar una dicotomia entre el PSOE o la dreta ha donat rèdits a Pedro Sánchez, que si una cosa ha demostrat és un gran olfacte per detectar oportunitats. Un cop més, el vot útil i el vot de la por, combinats amb un lideratge que ha cotitzat a l'alça, ha fet saltar pels aires les pretensions de PP, Ciutadans i Vox de formar un tripartit.

En tan sols deu mesos de govern des de que va prosperar la moció de censura, Sánchez ha portat de nou els socialistes a la victòria -no guanyaven des de l'any 2008 amb José Luis Rodríguez Zapatero- i els ha fet créixer 38 diputats i passar pàgina als pitjors resultats electorals de la història del partit, encaixats l'any 2016. Tret de Catalunya, on ha guanyat ERC, Euskadi, on s'ha imposat el PNB, i Navarra, on s'ha imposat Navarra Suma, el PSOE ha estat la primera força en totes les comunitats autònomes. Fins i tot en grans feus del PP com Galícia, Múrcia i Castella i Lleó. Els bons resultats dels socialistes tant a Catalunya (<https://www.naciodigital.cat/noticia/178621/efecte/sanchez/ultradreta/donen/resultat/al/psc>) com a Andalusia han contribuït a apuntalar la victòria del PSOE.

Pedro Sánchez, celebrant la victòria amb el se equip a Ferraz Foto: ACN

Crisi a Génova i Rivera, atrapat

La cara oposada, la de la seu del carrer Génova. Nou mesos després d'haver-se fet amb el control del partit amb la caiguda de Rajoy de la Moncloa, Pablo Casado queda fortament tocat i els fantasmes d'un nou congrés ja planen sobre els populars. La teoria que la divisió de la dreta passaria factura s'ha fet certa. José María Aznar la va olorar a les portes de les eleccions quan va demanar concentrar el vot en el PP. La queixalada de Santiago Abascal ha estat una estocada de la qual els populars trigaran en recompondre's.

A costa de la caiguda del PP s'alimenta també Ciutadans, que des del punt de vista d'eficiència electoral ha encertat amb el gir a la dreta protagonitzat per Albert Rivera. El líder del partit taronja és ara, però, presoner de les seves paraules: va dir que en cap cas pactaria amb Sánchez i ara es troba amb la paradoxa de poder entrar numèricament en la majoria per governar. Rivera ja va exhibir volatilitat de la seva paraula quan l'any 2016 va votar a favor de la investidura de Rajoy després d'haver negat per activa i per passiva que no ho faria. Aquesta nit, però, s'ha situat ja directament en l'oposició

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/178623/rivera/situa/ciutadans/oposicio/enfront/govern/sanchez-iglesias>) . Dins de la pugna en el bloc de la dreta, té ara el PP a tocar.

De témer el sorpasso de Podem a líder indiscutible de l'esquerra

La preocupació s'ha instal·lat també sobre Podem. No és, numèricament, el soci més fort amb qui Pedro Sánchez pot comptar. Amb 42 representants, Pablo Iglesias ha perdut 29 representants i ha passat a ser quarta força al Congrés. El seu pitjor temor és que el PSOE acabi

apostant per l'aliança amb Cs. En tot cas, el partit lila havia interioritzat uns resultats que podrien haver estat pitjors i aspiren a entrar en la geometria de pactes si Sánchez decideix mirar cap a l'esquerra.

La sensació a Ferraz l'any 2015 va ser agredolça: no hi havia hagut *sorpasso* de Podem, però el PSOE encaixava el pitjor resultat de la seva història amb 90 diputats que, en la repetició electoral, es van desplomar a 85. Quatre anys després, s'ha girat la truita. Sánchez ha consolidat el seu lideratge de portes endins i de portes enfora. Les mateixes quatre parets que l'han vist aquest diumenge com a guanyador de les eleccions, són les mateixes que quatre anys enrere recollien la taca dels pitjors resultats al seu expedient. Les mateixes també que el van veure defenestrat pel seu propi partit l'1 d'octubre del 2016 per negar-se a permetre la investidura de Mariano Rajoy i que el van veure ressorgir de les cendres polítiques set mesos després quan, contra pronòstic, es va imposar a Susana Díaz en les primàries.

Ella, la dirigent andalusa a qui sí que la dreta va desallotjar de San Telmo, va assenyalar el seu dia Sánchez com a un "perdedor" que carregava sobre les seves espatlles els pitjors resultats electorals del partit. Ara, Sánchez ha aconseguit allò que hagués volgut Díaz i onejar aquella dita que diu que, qui riu últim, riu millor.

[eleccionesp2019]ES[/eleccionesp2019]